

Dit is de week van Marcel Groenewegen (38), bassist van The Kik. Dinsdag verschijnt zijn debuut *Armand. En nou ik*, een biografie over de vorig jaar op 69-jarige leeftijd overleden protestzanger Armand. Groenewegen speelde samen met de cultheld, vooral bekend van *Ben ik te min?*.

tekst Florian Teufer fotografie Dolph Cantrijn

Verdwijnt het romantische beeld van Armand de blowende protestzanger zodra het boek uitkomt?

“Dat zou kunnen. Het beeld dat van hem bestaat komt niet helemaal overeen met wie hij echt was. Armand was meer dan een hippie of een protestzanger. Hij was zich er goed van bewust hoe hij met de media moest omgaan en zijn privéleven hield hij liever voor zichzelf. De blowende protestzanger was wel een deel van hem, maar het tekende hem niet.”

Blowde hij nou echt zo veel?

“Een maand lang zat ik elke avond vanaf een uur of acht drie uur bij hem aan de keukentafel. Dan had hij zijn ontbijt net achter de kiezen en begon hij te blowen. Armand leefde 's nachts. Hij is geboren met slechte longen, de dokters gaven hem niet lang. Van blowen gingen zijn longen openstaan en kon hij makkelijker ademen. Toch is het bijzonder hoe lang hij het heeft volgehouden, gezien zijn heftige levensstijl. Een periode van veelvuldig cocaïnegebruik heeft, denk ik, ook een rol gespeeld in de achteruitgang van zijn gezondheid. Ik heb hem een paar weken voor zijn dood nog gesproken. Hij zag er heel slecht uit. Zijn alvleesklier was ontstoken, waardoor hij veel was afgevallen. Hij blowde al geruime tijd niet meer en zat aan de zuurstof. ‘Ik heb er geen soelaas meer van,’ zei hij.”

Hoe was Armand?

“Heel uitgelaten en charismatisch. In gezelschap zat hij altijd op de praatstoel, maar vaak vertelde hij wel dezelfde anekdotes. In 1985 ging zijn tweede vrouw bij hem weg, met hun twee zoons. Pas in 1999 zag hij ze weer. Inmiddels waren het pubers. Ze hebben hem nooit als een echte vader gezien. Ik heb na zijn dood zijn dagboeken gelezen en daar staat vaak in dat hij ze mist. Ik heb ze benaderd en zijn oudste zoon wilde mij te woord staan. Hij had wel eerder willen weten dat zijn vader hen miste, maar Armand praatte daar niet over.”

Waarom een debuut over Armand?

“In 2012 hebben we met The Kik samen met Lucky Fonz III en Armand een single uitgebracht: *Want er is niemand*. We gingen op tour en zaten vaak samen backstage. Hij vertelde altijd over de jaren zestig. Ik wilde al geruime tijd een boek schrijven. Toen dacht ik: Armand heeft zo veel te vertellen, over hem kan ik wel een biografie schrijven. Ik heb het hem gevraagd, maar helaas: hij was twee weken eerder zelf begonnen met schrijven. Een jaar later vroeg hij of ik het toch wilde doen. Ik denk dat hij wel inzag dat het hem niet ging lukken voor zijn dood. Dus in maart 2015 begonnen we. Hij had al een synopsis gemaakt met welke onderwerpen moesten worden behandeld.”

Heeft hij het gelezen?

“De eerste twee hoofdstukken. Na zijn dood op 19 november 2015 heb ik zijn producers, familieleden en vrienden gesproken. Ik heb veel met zijn zus gepraat en met haar heb ik nog steeds goed contact. Tijdens de interviews had ik een ex-vriendin uit 1967 opgespoord en die vroeg naar Armands telefoonnummer. Ze nam contact met hem op. Dat vond hij wel leuk, maar tegelijkertijd voelde hij zich er ongemakkelijk bij. Het boek moest over hem gaan en hij kon niet begrijpen waarom ik allemaal mensen uit zijn verleden opspoorde. De echte Armand liet zich niet zo snel zien. Daarom ben ik wel benieuwd wat hij zelf van het boek zou hebben gevonden.”

Armand. En nou ik, Nijgh & Van Ditmar, in samenwerking met platenlabel Top Notch, €19,99.

‘De echte
Armand
liet zich
niet zo
snel zien’

